

Tato práce, jak napovídá již její název, se zaměřuje na tematiku procesu dosažení nezávislosti latinskoamerických států na Španělsku a Portugalsku a na zasazení tohoto procesu do kontextu soudobých událostí jinde ve světě a zejména do kontextu tehdejší politiky jednotlivých mocností, které v dotyčném prostoru a ve vztahu k dotyčnému procesu sledovaly či mohly sledovat nějaký zájem. Rovněž ze samotného názvu vyplývá, že její hlavní zájem je zaměřen především na období let 1815-1826. Zatímco v Evropě definitivně končily napoleonské války a vytvářel se nový řád podle zásad Vídeňského kongresu a pod kuratelou Svaté aliance, měla španělská Amerika za sebou první fázi vlastních osvobozeneckých válek a zpočátku se mohlo zdát, že se zde situace vyvíjí opět ve prospěch španělské monarchie, vzpamatovávající se z předchozích let francouzské nadvlády a války s francouzskými interventy.

Boj za nezávislost jednotlivých hispanoamerických států však pokračoval, stejně jako své nezávislosti na koloniální metropoli dosáhla portugalská Brazílie. Jednalo se o proces, kterému (v případě španělské Ameriky) Španělsko, prakticky osamocené, navzdory negativním postojům monarchistických vlád Svaté aliance k vývoji v jeho zámořských državách, a potýkající se s vlastními vnitropolitickými konflikty, nemohlo čelit. Navíc se ve prospěch tohoto procesu ubíraly zájmy a politika Velké Británie a Spojených států amerických. Současně se však vývoj neubíral ve prospěch jednoty hispanoamerických států, která byla snem některých předáků osvobozeneckých bojů. Zatímco bývalá portugalská Brazílie si svou politickou jednotu uchovala pod monarchistickou vládou, v prostoru bývalé španělské Ameriky se vytvořila řada suverénních států. Stav, který se ve velké části západní polokoule vytvořil v tomto období, pak prakticky přetrval přes dvě následující století až do současnosti.